

W uzasadnieniu skargi Komisja podnosi jeden zarzut. Twierdzi mianowicie, że pozwana naruszyła swe zobowiązania umowne, odmawiając zwrotu na rzecz Komisji różnicy między należnym pozwanej wkładem finansowym Komisji a całkowitą kwotą pobraną już tytułem zaliczki. Należy pozwanej wkład finansowy jest niższy niż całkowita kwota wypłacona jej przez skarżącą tytułem zaliczki. Ponadto zgodnie z prawem belgijskim, które ma zastosowanie do rozpatrywanej umowy, można dochodzić zwrotu wszelkich kwot, które zostały wypłacone nienależnie (nienależne świadczenie). Komisja twierdzi zatem, że pozwana winna zostać zobowiązana do zwrotu dochodzonej kwoty.

Skarga wniesiona w dniu 17 maja 2010 r. — Association Belge des Consommateurs Tests-Achats przeciwko Komisji

(Sprawa T-224/10)

(2010/C 209/63)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Association Belge des Consommateurs Tests-Achats ASBL/Belgische Verbruikersunie Test-Aankoop VZW (Bruksela, Belgia) (przedstawiciele: F. Filpo i A. Fratini, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— Stwierdzenie nieważności decyzji Komisji C(2009) 9059 i C(2009) 8954 z dnia 12 listopada 2009 r. w sprawie COMP/M.5549 — EDF/SEGEBEL; oraz

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Strona skarżąca wnosi, na podstawie art. 263 TFUE, o stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji w zakresie, w jakim Komisja uznała, aby w części nie kierować sprawy koncentracji Electricité de France S.A. i Segebel do belgijskiego urzędu ds. konkurencji na podstawie art. 9 rozporządzenia (WE) nr 139/2004 ⁽¹⁾ (rozporządzenia WE w sprawie kontroli łączenia przedsiębiorstw) oraz uznała koncentrację za zgodną ze wspólnym rynkiem z zastrzeżeniem zobowiązań, zgodnie z art. 6 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, bez wszczynania postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia.

W uzasadnieniu swych żądań strona skarżąca podnosi następujące zarzuty:

W ramach zarzutu pierwszego strona skarżąca twierdzi, że zaskarżone decyzje nie zawierają wystarczającego uzasadnienia, naruszają art. 6 ust. 2 rozporządzenia i są obarczone oczywistymi błędami w ocenie, gdyż Komisja nie uwzględniła w należyty sposób stosunku konkurencji pomiędzy podmiotem powstałym w wyniku połączenia a obecnym na rynku operatorem GDF Suez.

W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła jej proceduralne prawa do udziału w postępowaniu.

W ramach zarzutu trzeciego strona skarżąca utrzymuje, że bez wszczynania postępowania na podstawie art. 6 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Komisja nie dysponowała przekonującymi i rozstrzygającymi argumentami, które pozwalałyby uznać, że transakcja nie budzi poważnych wątpliwości co do jej zgodności ze wspólnym rynkiem. Strona skarżąca twierdzi nadto, że uchybienia te wpłynęły także na decyzję o zaniechaniu skierowania sprawy do belgijskiego urzędu ds. konkurencji, gdyż Komisja nie dysponowała wystarczającymi przesłankami, by móc stwierdzić, czy był to organ najbardziej kompetentny do zbadania zgłoszonej transakcji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 139/2004 z dnia 20 stycznia 2004 r. w sprawie kontroli koncentracji przedsiębiorstw, Dz.U. L24, s. 1.

Skarga wniesiona w dniu 14 maj 2010 — Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej przeciwko Komisji

(Sprawa T-226/10)

(2010/C 209/64)

Język postępowania: Polski

Strony

Strona skarżąca: Prezes Urzędu Komunikacji Elektronicznej (Warszawa, Polska) (przedstawiciele: H. Gruszecka i D. Pawłowska, radcy prawni)

Strona pozwana: Komisja europejska